

Мили и часни оци, народни прваци града Невесиња, браћо и сестре, драга дјецо Светога Саве!

Част и задовољство ми је што сам вечерас овдје са вама, али и велика одговорност, јер није једноставно говорити о личности као што је Свети Сава Херцеговачки, Српски и Свеправославни.

Ми смо се вечерас овдје сабрали да као народ провјеримо своју личну карту. Свако од нас појединачно има своју идентификацију и име по коме нас неко препознаје, али ми и као народ имамо своју личну карту по коме нас могу идентификовати други народи, а то је – народ Светога Саве. Он нас је одредио као народ који живи по принципима Јеванђеља, а то је најсавршенија наука живота.

Босоног ходајући стазама Свете Горе, пропутио је пут да би нама било проходније, а на свакој стази оставио је путоказе. Ако будемо ходили његовим стазама, не можемо залутати, јер пут његов је Христос, а путокази су врлине које оживљавају успаване душе наше.

Свети Владика Николај Велимировић добро примјећује да Сава „јасно схвата да су земаљски закони само средство за постизање небеског савршенства. Он беше неуморан у истицању правог циља људског живота у овом кратком временском периоду на земљи. А тај циљ је Царство небеско по откривењу Христовом.“ Према томе сви смо дужни да помогнемо једни другима у остварењу овог циља, служећи једни другима као што нас и јеванђеље учи „Чашћу чините једни друге већим од себе“ (Рим.12.10) те најприје „иштите Царство Божије и правду његову, и ово ће вам се све додати.“ (Мт.6.33).

Ако кренемо испочетка да анализирамо овог чудесног али храброг Божијег човјека, видићемо да је он личност која се од своје младости одриче свега онога што га веже за овај свијет. Добивши на управу Травунију (данашњу Херцеговину), млади Растко учио се у њој витештву, историји, религији, па чак игри и лову. Иако је Растка чекала блистава владарска каријера, женидба са двора, златне кашике... ништа га није тако привлачило као љубав према молитви, коју је видио код светогорских монаха, који су долазили да Светогорски дух пренесу у Српску земљу. Заљубљен у одрицање и молитву, Растко схвата суштину људског живота, а та Суштина живота јесте Христос!

Морамо признати да одрицање и молитва нису баш популарни у данашњем потрошачком свијету, јер се сматрају губљењем времена, као и све оно што не доноси профит и просперитет, а Свети Сава нас управо учи супротном. Он је тај који се непрестано молио и подвизавао, а не постоји нико ко је више учинио за свој народ од њега самог. Сава је знао да се одрицањем као подвигом кретања на горе и на више ослобађамо овог свијета, а молитвом задобијамо близину Божију.

Свети Сава као хришћанин и монах црпи мир са неба и уноси га у све оне који га сусретну. Познајући добро карактер свога народа и њихову подијељеност, он се труди да мири посвађану браћу како између себе, тако и између других народа. Неслога и подјела међу браћом су проклетство које носимо вијековима, а не треба посебно истицати да смо склони да се дијелимо на лијеве и десне, на вјерујуће и невјерујуће, на власт и опозицију, ако ништа макар у једном селу на горње и доње... Сва та одвајања и подјеле доводе до разарања заједнице једног народа. Као што знамода и у људском тијелу када дође до подјеле и одвајања једног органа од других настају најтеже болести. Тако је и на духовном плану, свака подјела, свађа, одвајање и удаљавање, разарају оно најсветије, то јесте заједницу – односно друштво – односно Цркву – односно Тијело Христово. Христос је наша глава, а ми смо удови Христовог тијела, као што нас учи Апостол Павле „Да не буде раздора у тијелу, него да се удови подједнако брину један за другог.(1.Кор.25.). Знао је то мудри Сава те доноси мошти свога оца тада већ светитеља Симеона Мироточивог, да свако ко се нагне над његов одар угледа вјечност и спозна да је земаљско царство замалена. Чак и ако немамо дарове да миримо браћу као што је чинио Свети Сава, онда нам ништа друго не преостаје него да учинимо оно што засигурно можемо, да будемо у миру са собом и да се измиримо једни са другима.

Свети Сава је свом народу показао шта значи бити истински хришћанин. Па он сам умањује себе да би Христос узрастао у њему. Умањује принца да би узрастао монах. Умањује материјално да би узрасло духовно... И тиме нас он владарски син својим примјером показује како да узличимо на Христа, али и како као Срби можемо да добијемо своју личну карту. Ово нас подсјећа на једну многима познату причу о цару Константину Великом, који је имао свог војсковођу и имењака Константина, који баш и није живио по моралним принципима за једног војсковођу. Цар га позива код себе на разговор па му саопштава: или мијењај себе или мијењај име. Тако и ми

драга браћо и сестре, ако се желимо звати именом хришћани или да мијењамо себе или да мијењамо име.

Бити хришћанин и светосавац, бити Христов и Савин није лако, али је лијепо и једино под сунцем достојанствено човјека. АМИН! ЖИВЈЕЛИ!